

[Glistrup.]

handlingerne, bliver problemerne altså at få afpasset de regler, som endeligt skal afværge, at der kommer strejke og lockout her i landet fra den 22., eller den 24. marts er det jo reelt, for før mandag den 24. marts kan man vel ikke regne med at strejke- og lockoutsituationen er af særlig katastrofal art. Altså med andre ord: sidstefristen for vort arbejde her er vel engang i løbet af søndag den 23. marts, for at vi skal have gennemarbejdet disse ting grundigt og udførligt, og for at vi skal finde frem til løsninger, der bevirker, at udlandet kan genvinde den fornødne tillid til Danmark, så vi ikke render ud i et problem i løbet af 1-2-3 måneder, når vi skal til at forny disse milliardvis af udlandslån, som påhviler landet, og som forfalder til betaling inden for de kommende måneder og skal fornys. Det tør nok siges, at hvis udlandets långivere sætter sig ind i, at vi fortsætter med at holde dette kæmpeædegilde på os selv, som socialdemokratiets forslag er udtryk for, så er der ingen særlig grund til at tro, at udlandets långivere, hvis vi virkelig efter alt det, vi har dummet os med i udlandets øjne, gennemfører sådan en omkostnings- og inflationsekspllosion, som socialdemokratiets forslag er udtryk for, vil genvinde tilliden.

Vi skal besinde os, således at vi kan få de 140.000 i arbejde, og der er jo ingen, der for alvor kan tro, at socialdemokratiets oplæg kan andet end forøge arbejdsløshedsproblematikken, så sandt som denne arbejdsløshedsproblematik har én eneste hovedårsag, nemlig at de danske omkostninger er skruet for højt op, og at vore priser derfor er for høje til at klare konkurrencen med udlandet. Det er derfor, vi i særlig høj grad er blevet ramt af arbejdsløsheden sammenlignet med de lande, vi konkurrerer med. Det er derfor, oliekrisen i særligt omfang har udløst arbejdsløshed her i landet. Skal vi derfor bekæmpe arbejdsløsheden, så skal vi begrænse omkostningsstigningerne, så skal vi føre den i så henseende nødvendige politik, og det gøres ikke med alle disse tillæg. Hver gang man blader i socialdemokratiets forslag, finder man jo skjult så det ene tillæg ved generelle aftaler, så nogle andre specielle aftaler, så nogle tredje ved regulering af uddannelsesfond, og så nogle fjerde ved kompensation for to points' dyrtidsportion

osv. osv. Hele vejen igennem går det ud på, at man lægger lag på lag oven på, at omkostningerne kommer til at stige her i landet.

Men vi kan, hvis vi husker på, hvad perspektivplanen har fortalt os, hvis vi forsøger her i den kommende uges tid eller 14 dage, eller hvor meget vi nu skal bruge til forhandlingerne for at klare disse problemer, nå frem til nogle resultater, der både forenkler lovgivningen og reducerer de omkostningstryk, som det offentlige udgifter hviler med på erhvervslivet. Samtidig skaber de forståelse ude i befolkningen uden at skulle udformes, sådan som disse vanetækningsstraffeekspeditioner, som socialdemokratiet vil rette mod de i denne forbindelse aldeles uskyldige grupper, der ikke har haft noget at gøre med sammenbruddet på LO-arbejdsmarkedet, hvor man bare simpelt hen fra socialdemokratiets side trækker en eller anden kosmetik frem for at sige, at nu skal disse mennesker, der ikke har haft noget som helst med det her at gøre, og som er inde under konkurrencens jernhårde lov, og derfor kun kan tjene det, som konkurrencen tilsiger, virkelig bare fratages ethvert incitament til at gøre et yderligere arbejde, fordi de reguleres med begrænsninger på rentemarginaler og på bruttoavancer, og hvad det er for nogle fine ord, som socialdemokratiet siger. Det har intet at gøre med landets økonomiske situation. Det har intet at gøre med, at LO og Dansk Arbejdsgiverforening ikke kunne løse deres problemer. Det er simpelt hen bare et udtryk for, at man sådan skal kunne gå ud og foregive over for befolkningen: dér kan I se, hvor vi ramlede ud også mod de andre; så må I bedre kunne tåle at have det skidt, når vi også har skabt dårlige forhold for de andre.

Alt det, socialdemokratiet kommer med, er simpelt hen noget, som ikke fortjener omhyggelig gennemarbejdning, for det er i bund og grund forfejlet. Vi skal i stedet for tage et helt andet udgangspunkt ved de kommende dages udvalgsarbejde.

Hilmar Baunsgaard (RV):

Det radikale venstre er enig i det synspunkt, som måske til overraskelse for nogle, når man har hørt de sidste ordførertaler, er fælles for regeringen og de hidtidige ordførere, at det danske samfund ikke tåler en